

messzire konokul úszók fújtató-prüszkölő, ütemes lihegése – semmi. A menyasszonyát macskakölyökként foglyul ejtő óriás; iszaprólabdázó két csapat. Semmik.

Néhány napozó szinte mozdulatlan lebegése is az már, a torzs nádas-szél felé. Pusztán egyetlen pillanat ekkorra; a szédület ütése vágja beléd: halott vagy, lehunytad hát magad, s a víz alá is, egészen. Itt: hajszálak hínárja szemed körül, fűvenyfodrok villódnak; rugódozó talpacskák hasa; a fel-felvetődő saját kopaszság. –

Részletek nélkül már. Ebbe a pillanatba zárva. Vagy inkább még a tegnapi fürdéskor ellökött rossz apa? A hátára fordult, *velencei kajmán*.

Payer Imre

Az örök fa

Vakalagútban, bűn bilincseiben,
ahogy érek a ragyogásra, fel,
a gyilkosan teljes pillanat pupillámba szúr.
Mintha vérbe lábadna a szemem.
Ragyog rettenetet. Ragyog a remény.
Víztükron csillan a káprázat,
sugár kapaszkodik magába.
Szemem szemlél. Szívem lát.
Látom a nyárnak az arcát év delelőjén.
Halk zaj uszálya: most égzengés.
Mégvillanó palástja: mintha tűzvész.
Aranyszárny a márványos földön.
Állok a póre ragyogásban.
A várakozó készenlétben
szertartásos mozdulatok,
apró zajoknak óriás visszhangja,
víztükör és lombusogás felett
az osztatlan tekintet.
Az örök fának visszatérő
hangjára hallgatva – fohászkodom.
Tarkómra tűz
merő figyelmével a nap.